

(א) כתובות 3: [לקמן ע: ע"ז (ל).] (ב) כתובות 3: [לקמן ע: ע"ז (ל).] (ג) תוספתא פ"ה פ"ה, (ד) תוספתא פ"ה פ"ה, (ה) קדושין ע"ג: [לקמן ע"ד: (ז) לקמן ע"ג: (ח) ע"ז (ל) ס"ג, (ט) י"א רבי מאיר, (י) ש"ך למתני, (יא) ש"ך ע"ג ע"ג.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה על משפטנו וכו' והוא אמר אם בתי מחול: הו'.

מוסף רש"י

הרי זה גיטך אם לא באחי כו' אינו גט. וחס אין לו כנס וקוקה לבס (כתובות ב.) לדין דלא אמר מעשיו, משמע לאחר י"ב חדש יהא גט, והרי מת בחי' הונו וקוקה לבס (קטן ע"ג) דלא לא אמר שיהא גט אלא עד י"ב חדש, והוא כבד מת וזו יטול לגנש חקוקה לבס אם אין לו יין, אלא אי אמר מעשיו יהא גט אם לא באתי עד י"ב חדש ומת בחי' קו הרי זה גט וזו יטול חקוקה לבס (ע"ז ע"ז). רבותי להיניא. בלא חלפה להיאחז דלא לא באתי (כתובות ב.) דלף על גב דלא אמר מעשיו, מתוך דלאמר מעשיו דמאי, דמסתמא מעשיו קאמר לה (קטן ע"ז). בי דינא דשרו מישחא. אמנן על עובדי כוכבים ויהונו ר' יהודה נשיאה שיהי מימי האמוראים, בן גט של רבינו הקדוש, כדאמרינן במסכת ע"ז (ל), מסתמיך ואולי ר' יהודה נשיאה אכתפייה לך, שמנאי כו' (קטן ע"ז). כר' יוסף דאמר זמנו של שטר מוכיח עליו, לא לתמי כבד זמנו לחיוב אם לא להיניא עמוס הכביח והמסירה הוא מנגשה אם לא יבא לחיוב זמן, הלכך אע"ג דלא כבד זה גיטך מהויה אם לא באתי כו' מתוך דכתב מהויה דמי ודלאחר מיתה גט ואינו גט. ראה רש"י ומוסף רש"י לעיל עמוד ה.

אי"ר יוסי בעל פה. אם מנצל בדבורו הוכחת זמן השטר כיון שאין כתוב בו מהיום: **לרבא פשיטא** ליה. מנאן קשה על רשב"ס דפי' גיש נחלין (ב"ב קלו). גבי צעי מיינה רבא מרצ נתמן בהקנאה מהו פי' אם מועיל הקנאה כמו מהיום אל"ל בהקנאה אינו נריך ופי' רשב"ס היינו דלא כר' יוסי והכל משמע דקצר רבא כר' יוסי ואורי' דהתם מייירי בלין כמוב זמן בשטר וממוקס כר' יוסי:

אמר רב הונא גישו במתנתו מה מתנתו כו'. פרש"י ור"ח מה מתנת שכיב מרע בלא שום הנאי חוזר אף גיטו נמי אם עמד חוזר ומיילא בלא שום הנאי ומסיק דרבה ורצה לא ס"ל הא דרז הונא לדין דלאס עמד חוזר וכי מיתת הוי גיטא אמרי יש גט לאחר מיתה כמו מתנה ואין להקשות לפירושו דכיון דבסתם אס עמד חוזר מה נריך צממני' למימתי מהיום אס מת (ב"ב קלו). מעכשיו אס מת צממני נמי הוי כמהיום וכמעכשיו דליתרין לאשמועינן אחיה לשון משמע מיימס ואחיה לאחר מיתה אכל קשה דלמאי הולך שמיילא לקמן בגט שכיב מרע לקמן בפרקין (דף ע"ה): אס ימות יהא גט ואס לאו לא יהא גט כיון דבסתם נמי חוזר אס עמד ומיהו י"ל דשמיילא לא סבר כרז הונא אלא כרזה ורצא ומיהו קשה דהא אמרי' בחזקה נשך (ב"ב דף סו). יהוא שכיב מרע דמכז בגט לדביהו^א איתנת אמרה ליה דביהו אמאי קא מיתנתת אי קיימת דידך אנה וקאמנר דפטומי מילי נינהו ופריך פשיטא^ב ואמאי פשיטא והא רז הונא אית ליה הכא אס עמד חוזר^ג ע"כ נראה לר"מ שכי"מ שנתן גט ולא התנה דאס עמד אינו חוזר ור"מ למתנת שכי"מ דאס עמד חוזר דמתנה אינה חלה כלל אלא לאחר מיתה אכל גט חל מהיום דדעתו שיחול מיד^ד הלכך אינו חוזר אס פירש וגיטו כמתנתו דקאמר רז הונא אומר ר"מ מדקאמנר גיטו ולא קאמר גט שכי"מ משמע דקאי אממני' דמהיום אס מת מחולי זה וקאמר מה מתנתו אפילו בלא תנאי אס עמד חוזר^ה אף גיטו צממני' אס עמד חוזר ממיילא שאין כאן עוד תנאי כיון דעמד אע"פ ששזו חוזר ונפל צאותו חולי הראשון ומת רצה ורצא לא סבירא להו הא דרז הונא דאפי' עמד והלך בלא משענת כיון דשזו מת מאותו חולי אינו חוזר והוה גט דאי לא הוי גט אע"פ שמת מאותו חולי יאמרו שאין תנאי החולי הזה גורם אע"פ שהתנה שהרי מת זה מאותו חולי אלא מיתה גורמת ולכן לא הוי גט כשעמד יש גט לאחר מיתה אכל השתא דעמד אינו חוזר כיון דמת מאותו חולי יאמרו שתנאי החולי

מוסף תוספות

א. ולא כבד ליה על תנאי אס מת. רש"י ב"מ סו. ב. [ד"א] לא התנה בשבת נתינת תנאי שלה אינו כלום ואפילו אמרה קודם לכן. רש"י ע"ג. ג. עי' מוסף הרמב"ם שמי קדשו זו ולא קשה מדי, דמיסק ההם תנאי אילבא אינו מחזור בעיני וכו'. ד. אס חזר חיל מחייה, לא יחול לאחר מיתה. רש"י. ה. ואפי' שזור ומסירות חולי דמי' כיון שעמד נתבלבא מתנתו. רש"י. ו. דרב הונא אמתנין אמרה למילתו וכו'. רש"י.

פסקי ר"ד

דין לאפוקי מדי' יוסי דאמר זמנו של שטר מוכיח עליו: מתנאי הרי זה גיטך מהיום אם בתי מחול: זה ועמד והלך בשוק וחלה ונת אומדן אותו אם מחמת חולי הראשון מת הרי זה גט ואם לאו אינו גט: אמר רב הונא גישו במתנתו מה מתנתו אס עמד חוזר אף גיטו אם עמד חוזר. פי' מתנתו דש"מ אע"ג דסתמא קאי הייב ולא פירש אס מתו אס עמד מחולי ומתנתו בטלה דאנן סתרי דלא נתן אלא מחמת מיתה לא אמר יאמרו אף גיטו נמי אע"ג דידיה ליה בסתמא ולא פי' אם בתי אם עמד חוזר שלא נתן לה אלא ע"ד מיתה לא ע"ד שיבירא

זעל פה. כגון גבי גט שכתב להלכתו וכשמוסרו לה אומר זה גיטך אס מתי הלכך לא דמי לשטר שיוון שכתב התנאי אלא הזמן בשטר איכא ליימנר דומן מוכיח דמהיום קאמר אכל על פה דלמלא כי מסריה ניהלה הדר ביה זמנן דשטרס ומסריה ניהלה ע"מ לאחר מיתה הואיל ולא אמר מהיום: אינו גט. דהא לא שוייה גט עד י"ב חדש והו"ל גט לאחר מיתה: כי דינא דשרו משחא. ר' יהודה נשיאה שמתו שמנן של עובדי כוכבים במסכת ע"ז (דף ע"ג): אס מתי ושאיני מס. אחיה משתי לשונות הללו דלשון תנאי הס: **כשאמות**. משמע לכשאמות יהא גט: ליינא למימר. הא צהילי טמן לה צממני' מהיום אס מתי ה"ז גט: ור' יוסי ואשמועינן רצא דבעל פה נמי אמרה ר' יוסי והלכתא כומיה: דמסני לה. לרזב הונא דלעיל: ולדברי ר' יוסי. דאמר כי לא אמר מהיום כמאל דאמר מהיום דמי: חוללת. דומן השטר הו"ל כמהיום וכי מסריה ניהלה ואמר זה גיטך לאחר מיתה מספקא לן אי תנאה הוא אי חזרה הוא: **דמסויא**. כי אמר מהיום ולאחר מיתה תנא מתני' חוללת לרזבן מכלל דלאחר מיתה לר' יוסי נמי חוללת דהא לרבי יוסי כמהיום ולאחר מיתה דמי ור' יוסי ורזבן לא איפלוג אלא צהא לחודה דלר' יוסי בלאו מהיום כמהיום ולרזבן יש חילוק: רזבי ס"ל דאמר לקמן גט הוא ופליג אלדרינן וקסבר אימנא ר' יוסי נמי פליג דהא שבעינן ליה דמיקל צממני: דקסני כוה גט. צממילתיה דרבי: למעוטי דר' יוסי. היכא דלא אמר מהיום דכיון דקמתי כוה משמע דכי האי גוונא הוא דמכזר אכל בלאו מהיום פסול: דקסני גט. ר' יוסי גבי תנאי לקמן (ע"ז) ועל כרחיך למעוטי אחא ולא ששכחן דלמעטיה אי לאו הא דמהיום ולאחר מיתה ולאשמועינן דאע"ג דרבי מתנה שזר התם הוא דהכי קאמר ליה גופא מהיום ופיירי לאחר מיתה אכל בגט כיון דללו לשון תנאי הוא הו"ל ליה ספק תנאה ספק חזרה: (י) רבי יוסי מאי פיל. היכא קמתי כוה גט: ר' יוסי אומר כוה גט. מדעוה ליה למימר אס לא באתי כתבו ותנו ואמר כתבו ותנו אס לא באתי ה"ק כתבו עכשיו ותנו אס לא באתי: והלך גרסינן: גישו. דשכי"מ כמתנתו: מה מסנפו. אמרינן ב"ב (דף קא): אס עמד חוזר: אף גיטו אס עמד חוזר. ולא מייבעיא היכא דאמר אס מתי דהא לא מת אלא אפילו לא אמר אס מתי אלא יהב לה גט סתמא אס עמד חוזר דמסתמא דלעתא דמימתי יהב לה והא לא מת: אע"ג דלא אמר סנו. דמתן צהאומר התקבל (לעיל ס"ה)

גורם ולא מיתה ופריך אס אמרת אס עמד חוזר למה לי אומדנא לפי' ש"י פריך מ"ש דכיון דאמרת דאס עמד חוזר אף כשנתנו על קסם כ"ש דהכי דפירש מהיום אס מת ולפי' ר"מ פריך בפשיטות^א והא על מקלו ולעולם חולה הוא. והא דנקט הלך לאו משום דעמידה היא דמילף מינה אס עמד אינו חוזר אלא הא קמשמע לן טעמא דהלך הוא דבעי אומדנא אס מחמת חולי הראשון מת דאיכא למיחש הואיל והלך נייל מאותו חולי ומת מחולי אחר והוא אמר (ה) מחולי זה: (ו) אידך. מי שלל הלך בשוק מסתמא אע"פ שניתק לחולי אחר כי זו מחולי הראשון ולא צעיי אומדנא: מתנתו

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

ע.ג.

עין משפט
גר מצוה

לח א מיי פיע מהל
 גירושין הלכה תי
 סגן עשין ג טושיע טושיע
 סגן קמה פיע 1
 לב ג מיי פיע מהל
 וסיה וממה הלכה
 כה סגן עשין פט טושיע
 חיימ טי רג סעף 3
 ב ג מיי פיע מהלסת
 גירושין הלכה ט סגן
 עשין ג טושיע טושיע טי
 קמה סעף 7
 בא ד ה מיי פיע מהל
 טושיע טי סעף 7
 בב ז מיי פיע מהל
 מפרה הלכה ט סגן
 לאחין קט טושיע טימ טי
 רכס סעף ג וסעף 7
 בב ז מיי פיע מהל
 גירושין הלכה ט סגן
 עשין ג טושיע טושיע טי
 קמה סעף 7

מסנפו מסנה. אס מת מחולי האחר דהא אמרת לאו עמדה היא וצבי גט דמתני' הוא דבעינן אומדנא משום דמחולי זה קאמר לה: **לא סבירא לכו הא דרב הונא.** דהיכא דלא אמר לה אס מתי סבירא לכו דלס עמד אינו חוזר: גזירה שמה אימרו יש גט ולאחר מטיפ.

והא קמ"ל דהלך על משענתו הוא דבעינן אומדנא "אידך אומדנא נמי לא בעינן בשמעת מינה שכיב מרע שניתק מחולי לחולי מתנתו מתנה אין דאמר רבי אלעזר משמיה דרב שכיב מרע שניתק מחולי לחולי מתנתו מתנה רבה ורבא ילא סבירא להו הא דרב הונא גזירה שמה אימרו יש גט לאחר מיתה ומי איבא מדי דמדאורייתא לא הוי גיטא ומשום גזירה שרינן אשת איש לעלמא אין בל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש ואפקעינהו רבנן לקדושין מיניה א"ל רבינא לרב אשי תינה דקדיש בכספא קדיש בביאה מאי איבא למימר א"ל שויה רבנן לבעילתו בעילת זנות ת"ר ד"ה גיטך מהיום אם מתי מחולי זה ונפל הבית עליו או הכישו נחש אינו גט אם לא אעמוד מחולי זה ונפל עליו בית או הכישו נחש ה"ז גט מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא דהשלחו מתם אכלו ארי אין לנו ההוא גברא דובין ארעא לחבריה קביל עליה כל אונסא דמתיליד לסוף אפיקו בה נהרא אתא לקמיה דרבינא א"ל זיל שפי ליה דהא קבילת עלך כל אונסא דמתיליד א"ל רב אחא בר תחליפא לרבינא אונסא דלא שכיח הוא איגלג מילתא וממא לקמיה דרבא אמר להו אונסא דלא שכיח הוא איתביה רבינא לרבא אמר לא אעמוד מחולי זה ונפל עליו בית או הכישו נחש ה"ז גט אמר ליה רבא ואימא מרישא אינו גט א"ל רב אחא מדרפתי לרבינא ומשום דקשיא רישא אסיפא לא מותבין תיובתא מינה אמר ליה אין כיון דקשיא רישא אסיפא לא איתמר בי מדרשא ומשבשתא היא זיל בתר סברא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע זבן שומשמו אגידא דנהר מלכא אגור מלחי לעבורינהו קבילו עלייהו כל אונסא דמתיליד לסוף איסתר נהר מלכא אמרו להו אגור חמרי אפקינהו ניהלן דהא קבילתו עלייכו כל אונסא דמתיליד אתו לקמיה דרבא אמר להו קאקי חיורי משלחי גלימי דאינשי ואונסא דלא שכיח הוא: **מתני'** וילא תתייהד עמו אלא בפני עדים

כאשת

אפי' על פי עבר אפי' ע"פ שפחה חוץ משפחה מפני שלבה גם בה בשפחה (ב) מה היא באותן הימים רבי יהודה אומר מסיק אדעמיה וכיון דאסיק אדעמיה דעמו לפוטרה בכל ענין שימות ומתוך חולי זה הוא קאמר ולא מחמת חולי זה ורצה מהדר ליה דמשושפת היא דהא קשיא רישא לסיפא ולא משום סייעתא דנפשיה קאמר: **לא תתייהד עמו אלא בפני עדים.** לפי הקונט' יתחיל' דפירש מה היא באותן הימים מילתא דאפי נפשה היא' אבל צוה גיטין מהיום אס מתי דרישא לביע' הוי גט משעת נתינה לפיכך אחי ספיר דתלי בגמרא טעמא דמתניתין דלא תתייהד משום חשש קדושין (א) ולא משום גט שיהי כבר היה גט משעת נתינה אבל לפי ר"מ ור"ח דמפ' דמה היא באותן הימים קאי ארישא אמהיום אס מתי וספילו הכי לרבי יהודה הכי היא כאשת איש לכל דבריה ואינה מגורשת עד שעה אחת סמוך לנתינה (ב) וקשה לר"י דא"כ אמאי תלי טעמא בגמרא משום חשש קדושין כיון דעדיין אינה מגורשת ואור"י דודאי לרבי יהודה הוי טעמא משום גט יסן אבל לרבי יוסי דאמר מגורשת ואינה מגורשת (ג) ולרבי מאיר דאמר בגמרא דבעילתא תלויה (ד) איכא למיחש לקדושין (ט):

איתבייה רבינא לרבא אמר לא אעמוד מחולי זה ונפל

עליו הבית. איתמה מאי פריך ליה רבינא לרבא נגטט הא אית ליה לרבא בפרק קמא דכמונות (דף 3:) ללישא קמא שהוא עיקר דכמוכה דהשולח (נעיל דף 7.) דלחן טענת אונס בגיטין דמפרש התם משום זנועות ומשום פרוצות ומאי מחדר ליה רבא נמי ואימא מרישא דאינו גט ורצה סבר רבא התם דלחן טענת אונס בגיטין ואפי' כחונסא דלא שכיח איירי התם דשכיח אמרין התם דלכ"ע אין אונס דמיימי משה דפסקיה מברא ודמי אונס דשכיח שאני דהא ליה לאסוקי אדעמיה ואור"י דלכא שגשה גוויי אונס דלחון דשכיח לגמרי לכ"ע אין אונס דמשעתין אפילו לרבא יש אונס אפילו בגיטין לליכא למיגור משום זנועות דקברא דאינן כיון דלא שכיח כלל ומשום פרוצות נמי לא גזור רבין כיון דלא שכיח כלל ופולגתא דלחן טענת אונס היינו דשכיח ולא שכיח (א) ועוד אור"י דאפילו הוי הכא אונס שכיח כי הוהו דכמונות פריך שפיר רבינא דדוקא גבי אס לא בלחי מכאן עד י"ב חדש אמרין אין טענת אונס בגיטין משום זנועות ומשום פרוצות ולא שכיח אונס דלחן טענת אונס לשונו דאס לא בלחי משמע בכל ענין דאס יבא אצל אס מת מחולי זה או לא יעמוד מחולי זה משמע שרצה לומר שאס ימות ע"י החולי יהא גט אבל אס ימות מחמת דבר אחר לא יהא גט ולהכי פריך רבינא דאס איתא דלא אסיק אדעמיה אונס דלא שכיח זנועות ופרושות אין לנו לומר שיהא גט דלמי לחוכא ואיטולולא דכיון דככלל משמעות לשונו נמי לא הוי נפילת בית או נשיכת נחש אלא דואי כל אונס

מוסף תוספות

א. דהלי תנאיה באם מתי מחולי זה ונשכח חשש רבינא. ב. לא תתייהד מתא. רבינא. ג. הוי גט. מתי מחולי. דהלי בעמידה. רבינא. ה. [ד]יבחו. מוס' ה"לס. ו. [ד]שמענו להו דאם לא יעמוד מחולי זה ה"ק אס יעכבו חולי זה מלעמוד והרי לא עכבו אלא ארי וכו'. רבינא. ז. משמע הא דאונס דלא שכיח לרבא לא הוי גיטא. מוס' ה"לס. ח. לכן מוס' כנסות ט. בהא פליגי ר' יוסי דרבא ור' יוחנן כלישא קמא דרבא. י. חולי ומיתה וכו'. רבינא. יא. [ו]מירי כגון שאמר מעת שאני בכולם. מוס' ה"לס. יב. א"ל מדמייח עליה בגמי ברייתא דר' אבהו שתיחיה נמו באפילה וכו' דמפרש בה טעמא משום חשש קדושין, דלכאורה משמע דמתני' נמי מהוה חששא הוא. רבינא. יג. [ד]עשה כאומר מעת שאני בכולם, שאין דעתו לגרשה, אמר"י שאומר מהיום, אלא שעה אחת לפני מיתו. מוס' מכות ט: ד"ה גל. יד. דמספקא ליה, הוי טעמא דלא תתייהד או משום גט יסן או משום חשש קדושין. מוס' ה"לס' (יב) וכו' דרבינא כגון סתם מוס' ה"לס' טי. ודאס מת מגורשת למפרע, הוי טעמא משום. מוס' ה"לס'.

פסקי רי"ד

רבה ורבה לא ס"ל להא דרב הונא גזירה שמה יאמרו יש גט לאחרי מיתה. פי' היכא דהיה לה גט סתם הוי גט ואפי' שבעה שאם אתא אומר שלא יהא גט אלא אם ימות יאמרו יש גט לאחרי מיתה ויכשירו אפי' דאמר להו גיטין אס מתי ולא ידעו

דכיון דלא פירש מדיי להכי היכי ניהלה שיהא גט מעכשיו אס ימות: ומי איבא מדיי דמדאורייתא לא הוי גיטא ומשום גזירה שמה יאמרו יש גט לאחרי מיתה שרינן אשת איש לעלמא אין מאן דמקדש אדעתא דרבנן מקדש ואפקעינהו רבנן לקדושין מיניה והלכתא כרבה ורבה והכי אמרין לקמן בפרקין (פז:) אתיקן שמואל בגיטא דר"מ אס לא מתי לא יהא גט ואס מתי יהא גט ואס לא מתי (לא) יהא גט למימרא שאם יתנו בסתם מדי דר' גט: א"ר אלעזר משמיה דרב ש"מ שניתק מחולי לחולי מתנתו מתנה: ת"ר הרי זה גיטין מהיום אם מתי מחולי זה ונפל עליו בית או נשכו נחש או אכלו ארי אינו גט פי' דאונסא דלא שכיח לא שוי אדעתיה לאקנויי עליה דלא להו גיטא אם יאנס ואדעתא דהכי לא גמר ומקניה. ההוא גברא דובין ארעא לחבריה קביל עליה כל אונסא דמתיליד לסוף אפיקו בה נהרא אתא לקמיה דרבא אמר להו קאקי חיורי משלחי גלימי דאינשי ואונסא דלא שכיח הוא: רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע זבן שומשמו אגידא דנהר מלכא אגור מלחי לעבורינהו קבילו עלייהו כל אונסא דמתיליד לסוף איסתר נהר מלכא אמרו להו אגור חמרי אפקינהו ניהלן דהא קבילתו עלייכו כל אונסא דמתיליד אתו לקמיה דרבא אמר להו קאקי חיורי משלחי גלימי דאינשי ואונסא דלא שכיח הוא: **מתני'** וילא תתייהד עמו אלא בפני עדים

כאשת אפי' על פי עבר אפי' ע"פ שפחה חוץ משפחה מפני שלבה גם בה בשפחה (ב) מה היא באותן הימים רבי יהודה אומר מסיק אדעמיה וכיון דאסיק אדעמיה דעמו לפוטרה בכל ענין שימות ומתוך חולי זה הוא קאמר ולא מחמת חולי זה ורצה מהדר ליה דמשושפת היא דהא קשיא רישא לסיפא ולא משום סייעתא דנפשיה קאמר: **לא תתייהד עמו אלא בפני עדים.** לפי הקונט' יתחיל' דפירש מה היא באותן הימים מילתא דאפי נפשה היא' אבל צוה גיטין מהיום אס מתי דרישא לביע' הוי גט משעת נתינה לפיכך אחי ספיר דתלי בגמרא טעמא דמתניתין דלא תתייהד משום חשש קדושין (א) ולא משום גט שיהי כבר היה גט משעת נתינה אבל לפי ר"מ ור"ח דמפ' דמה היא באותן הימים קאי ארישא אמהיום אס מתי וספילו הכי לרבי יהודה הכי היא כאשת איש לכל דבריה ואינה מגורשת עד שעה אחת סמוך לנתינה (ב) וקשה לר"י דא"כ אמאי תלי טעמא בגמרא משום חשש קדושין כיון דעדיין אינה מגורשת ואור"י דודאי לרבי יהודה הוי טעמא משום גט יסן אבל לרבי יוסי דאמר מגורשת ואינה מגורשת (ג) ולרבי מאיר דאמר בגמרא דבעילתא תלויה (ד) איכא למיחש לקדושין (ט):

כאשת

אפי' על פי עבר אפי' ע"פ שפחה חוץ משפחה מפני שלבה גם בה בשפחה

מה היא באותן הימים רבי יהודה אומר

מסיק אדעמיה וכיון דאסיק אדעמיה דעמו לפוטרה בכל ענין שימות ומתוך חולי זה הוא קאמר ולא מחמת חולי זה ורצה מהדר ליה

דמשושפת היא דהא קשיא רישא לסיפא ולא משום סייעתא דנפשיה קאמר: לא תתייהד עמו אלא בפני עדים.

לפי הקונט' יתחיל' דפירש מה היא באותן הימים מילתא דאפי נפשה היא' אבל צוה גיטין מהיום אס מתי דרישא לביע' הוי גט משעת נתינה לפיכך אחי ספיר דתלי בגמרא טעמא דמתניתין דלא תתייהד משום חשש קדושין (א) ולא משום גט שיהי כבר היה גט משעת נתינה אבל לפי ר"מ ור"ח דמפ' דמה היא באותן הימים קאי ארישא אמהיום אס מתי וספילו הכי לרבי יהודה הכי היא כאשת איש לכל דבריה ואינה מגורשת עד שעה אחת סמוך לנתינה (ב) וקשה לר"י דא"כ אמאי תלי טעמא בגמרא משום חשש קדושין כיון דעדיין אינה מגורשת ואור"י דודאי לרבי יהודה הוי טעמא משום גט יסן אבל לרבי יוסי דאמר מגורשת ואינה מגורשת (ג) ולרבי מאיר דאמר בגמרא דבעילתא תלויה (ד) איכא למיחש לקדושין (ט):

